

ΘΥΜΑΜΑΙ ΚΑΠΟΥ...

Θυμάμαι κάπου μια χλωμή ρομαντική παιδούλα
Που ήταν όνειρο λευκό στα παχνιασμένα ρόδα.
Εσταύρωνε πριν κοιμηθεί τα χέρια της στο στήθος
Και τραγουδούσε ολόγλυκα κι ολόβολη ευώδα.

Διάβαζε πάντα της Laforge γυρτή στο παραθύρι,
Μετά κεντούσε στο μικρό τελάρο της παγώνια,
Ταράνδους στριφοκέρατους και όλο νοσταλγούσε
Τα δάση τα γερμανικά, τις τρούικες, τα χιόνια.

Την είχαν εσωτερική, σ' ένα σχολειό στη Νάξο
Κι είχε μαζέψει σ' ένα άλμπουμ αγγέλους που γελούσαν,
Στην κάμαρά της έφτανε το μύρο απ' τα περβόλια
Κι ως άνοιγε τα γρίλια της δυο κλάρες τη φιλούσαν.

Τώρα στο σανατόριο του Βίντερβαλ ακούει
Στα στήθη της να στά(ζ)ει φριχτά το βρόχινο μαράζι.
Κάποτε ονειρεύεται και ξέπνοα ψιθυρίζει:
-Στη μακρινή πατρίδα μου, αχ πως γλυκοχαράζει!

Θα τη θυμούνται για καιρό οι πασχαλιές των κήπων
Με το λευκό της φόρεμα ρεμβαστική, χλωμούλα,
Ως κοίταζε τα μαγικά στο σιντριβάνι τόξα.
Θυμάμαι κάπου μια χλωμή, ρομαντική παιδούλα.